
Faraonův soud

Po dvou letech, táhlo jí už na třináctý rok, se stala z pomocného děvčátka respektovanou součástí Manéthonova služebnictva. Rozkvétala do takové krásy, až mnohé manželky často zle zahlížely na své muže, kteří se nemohli na její štíhlé a vysoké tělo a překrásnou tvář, lemovanou dlouhými tmavými kučeravými vlasy, vynadívat.

A co potom, když se, bez povolení svého pána, přidala jednoho večera zcela spontánně k tanečnicím a ukázala hostům, co za taneční kreace se sama potají doma na statku naučila. Vymýšlela je po nocích a přes den je donekonečna zkoušela a pilovala, aby v nich, až přijde čas, neudělala jedinou chybičku.

Hodovníci včetně Manéthona jí bouřlivě tleskali a provolávali uznání a slávu. Nebyla otrokyní, ale služebnou, proto si k ní nikdo nic nedovolil, přestože lačné pohledy mužů dobře vnímala. Respekt, který postupně získávala, ji neobyčejně těšil.

Poprvé v životě pocítila při pohledech mužů podivné mrazení v podbříšku. Nebo to byla horkost? Ne. Bylo to příjemné šimrání, které se odlišovalo od všech pocitů, které dosud zažila.

V dalších dnech a týdnech získávala sebevědomí a pocit, že její um a krása jí dávají nad ostatními lidmi, zejména nad muži, podivnou převahu.

Přestávala být ustrašená a vyjukaná.

Ačkoli to bylo přísně zakázáno, cpala se dobrotami stejně jako hosté, jenom si dávala pozor, aby ji nikdo neviděl. A když už ji někdo spatřil, rošťácky pokrčila rameny a usmála se, někdy se jí dokonce podařilo prohodit i nějakou vtípnou poznámku.

Její sebevědomí rostlo do té míry, že se odhodlala i k tomu, co by ji dříve ani nenapadlo. Začala si z hostin tajně odnášet jídlo domů. Nebylo nijak složité uvázat si pod sukni pytlík z pevného lněného plátna a do něj naskládat trochu dobrot.

Doma je pak servírovala bratrům, kteří museli slíbit, že rodičům o tom neřeknou ani slovo. Věděla, že krádež by jí ani u táty, ani u mámy nikdy neprošla.

„Jsme chudí, ale poctiví,“ říkali často a mysleli to vážně.

Znamenalo to, že bohatí lidé poctiví nejsou? Ptala se tak sama sebe a odpovídala si, že někteří poctiví budou a někteří ne, stejně jako je tomu i u chudých lidí.

Když bylo Cuje třináct a půl roku, její matka si zlomila nohu. Tvrdý život doma se stal ještě tvrdším. Noha jí totiž už nikdy pořádně nesrostla a chůze se pro ni stala bolestivou a pomalou. Pracovat zdaleka nemohla tak jako dříve.

A na polích rázem chyběl jeden pár rukou.

Cuja se ji snažila nahradit a dělala společně s tátou a bratry až do úmoru, ale předepsané odvary z úrody se nedařilo plnit. A nebylo nikoho, kdo by jim poskytl nějakou úlevu.

Přestože bývala unavená a sedřená, nesmírně se těšila na hostiny v domě nejvyššího představitele provincie. Tam vždy v průběhu pozdního odpoledne a večera zapomínala na běžné strasti života.

Bez doprovodu matky měla navíc mnohem více svobody a současně i méně zodpovědnosti.

Matka jí totiž vždy hlídala a strážila. A kolikrát to bylo jenom o fous, aby jí nepřišla na drobné krádeže jídla. I když by jídlo nikomu nechybělo, protože po každé hostině ho ještě spousta zůstala, máma by jí takovou věc nikdy neodpustila.

„Jsme chudí, ale poctiví,“ zaklínala by se a možná by ji Manéthonovi dokonce i udala a zavázala se, že mu škodu, která vlastně žádnou škodou nebyla, nahradí.

Na hostinách Cuja mohla alespoň na pár hodin skutečně zapomenout, kam společensky patří. Vždyť pod služkami už byli jenom otroci, nikdo jiný, kdežto nad nimi byla šlechta, písaři, kněží, vojáci, umělci či řemeslníci...

Jak jen se posunout ve společenské hierarchii výš? Jak jen proniknout mezi privilegovanější vrstvy a stát se členkou jedné z nich?

Nikdy ji nenapadlo, že by místo cesty vzhůru mohla naopak klesnout ještě hlouběji.

A přece se to stalo.

Jednoho večera, kdy ji přepadl splín z toho, že celý svůj budoucí život stráví jako příslušnice té skoro nejspodnější společenské vrstvy, si tajně přihnula trochu více vína než jindy.

Zjistila, že víno, když se ho vypije dostatečné množství, splín a smutky otupuje a že všechno se stává tak nějak veselejším a krásnějším, a že všechny nepříjemné myšlenky se musí pakovat a postupně mizet. Co na tom, že jen na chvíli?

Po skončené hostině pomáhala jako vždy uklízet a taky si svědomitě naplnila pytlík dobrotami a uvázala si ho pod sukni šatů jako jindy. Bratři už sice byli velcí, ale pořád si s ní hrávali na hostiny, proč by také ne, když se při tom mohli cpát nejvybranějšími pochoutkami?

Tentokrát jí ovšem bylo díky vínu lehčeji než jindy, nechodila, ale vznášela se. Alespoň tak jí to připadalo. A chtělo se jí pořád smát.

Odcházela jako poslední.

Mávla a usmála se na Manéthona, který seděl v křesle a unaveně zíral do liduprázdné hodovní síně, jež ještě před chvílí překypovala nezměrným veselím.

Víčka se mu klížila a napůl podřimoval, ale jako vždy byl rozhodnut splnit svoji roli hostitele do posledního puntíku a odejít až jako poslední.

Jednou bych chtěla být jako on, pomyslela si a představila si, jak jako paní velkého domu vítá své hosty a pak se s nimi loučí a potom sedí v hodovní síni a čeká, až poslední host i poslední sloužící odejdou domů.

Zasnila se, přivřela oči a po tváři se jí rozlil zvláštní povznesený výraz. Šla tak lehounce, jako by skutečně kráčela ve snu.

Dílem kvůli snění, dílem kvůli přimhouřeným očím a dílem kvůli alkoholu si nevyšimla lavice, kterou kdosi neuklidil správně a nechal ji třet do místnosti. Šla tudy už nejméně tisíckrát a nepředpokládala, že by jí tu cokoli mohlo stát v cestě.

Když do lavice narazila, zpočátku jí to přišlo dokonce směšné. Vždyť teď, před chvíličkou, ještě kráčela. A najednou letěla po nose dolů, pleskla sebou o zem jako nezbedné děcko, které při honičce zakopne o kořen stromu.

Žuchla sebou o zem a uvědomila si, že jí pád vůbec nebolel. Jen se proletěla vzduchem. Rozesmála se a chvílku zůstala ležet. Že by po vínu člověk

nejenom zapomněl na trápení, ale dokázal i létat jako pták? A že by necítil žádnou fyzickou bolest?

Znovu se zasmála té představě, že najednou umí to co ptáci, a odhrnula si vlasy z tváře.

Spatřila nad sebou obličej Manéthona, který se jí starostlivě ptal: „Jsi v pořádku? Neuhodila ses?“

„Jsem naprosto v pořádku, jen jsem se proletěla jako vlaštovka,“ odpověděla laškovně a mrkla jedním okem, jak to viděla u některých žen, které tak občas pomrkávaly na muže.

„Snad sis nic nezlomila,“ pronesl starostlivě, „víš, jak dopadla tvá matka. Do smrti už nebude pořádně chodit. Pajdavá žena jen těžko najde dobrého muže.“

„Nic mi není,“ zakroutila hlavou. „Omlouvám se, že tu dělám takové hloupé věci jak malé děcko. Dám si příště větší pozor, pane.“

„Prohlédnu tě,“ pokýval hlavou, „co kdybys měla něco zlomeného? Mladým sice srůstají kosti líp než starým, ale když se zlomí, musí se srovnat, čím dřív se narovnájí, tím líp.“

Prohmatal jí ruce a zátylek, a když chtěl stejně učinit i u nohou, ucukla.

„Jsem lechtivá,“ rozesmála se. „Opravdu mi nic není.“

„Počkej, nehýbej se!“ přikázal jí najednou přísně. „Zdraví je vážná věc. Nechci, aby se o mně začalo roznášet, že v mém domě si služky lámou kosti.“

„Pane, teď by se vás jeden i polekal,“ vyprskla smíchy.

Víno jí pořád dodávalo skvělou náladu a jedno zakopnutí o lavici na tom nemohlo nic změnit.

Pak ucítila, jak jí roztahuje nohy, jak se jeho ruce sunou po jejích stehnech nahoru, jak jí vyhrnují sukni, načez se na okamžik zastavily.

Ucítila známé příjemné mrazení v podbřišku a uvědomila si, že by chtěla, aby ruce pokračovaly ještě kousek výš a spojily se s tím pocitem mravenčení v jedno a... nevěděla přesně, co by vlastně chtěla, ale uvědomovala si jen jedno. Jeho dlaně byly tak příjemné, tak hebké a tak okouzující!

Pak zaznamenala škrubnutí a vzápětí se na ni Manéthon obořil: „Můžeš mi to nějak vysvětlit?“

Ztuhla. Čekala laskavá slova, vzrušení, zkušený dotek muže, který to jistě s ženami uměl a dovedl by si poradit s horkostí a vlhkostí, které zrovna opanovaly její rozkrok, ale tón a síla hlasu, který ji udeřil do uší, rázem zahnalou kouzlo okamžiku.

„Co?“ optala se polekaně a stáhla nohy k sobě.

Stál nad ní jako bůh hromů a blesků. Držel v ruce cosi nevelkého a mával jí tím nad obličejem.

„Můžeš mi to nějak vysvětlit?“

Lekla se. V jeho hlase byla zlost a výhružka.

Udělal jsem něco špatně? Přemýšlela rychle, překotně, ale nic ji nenapadlo. Vždyť jen zakopla o lavici, skulila se na zem a nechala se od něho osahávat. Že by jej tím nějak pohoršila, nebo se ho dotkla a on se rozhodl proti jejímu prostopášnictví ohradit...? Copak...?

Bohové, svitlo jí najednou, když zaostříla zrak a rozpoznala, čím jí mává před očima. Pytlík! Zapomněla na ten zatracený pytel s jídlem, který ukrývala pod sukni a z něhož chtěla servírovat na statku svým bratrům, až si zítra...

„Tak co?“ pleskl jí přes obličej dlaní, „budeš mluvit, nebo jsi oněměla?“

Bože můj, zloději se zavírali do vězení? Nebo se jim sekaly ruce? Nebo se popravovali? Nikdy dříve neuvažovala nad tím, co by se stalo, kdyby byla přistižena. Nepovažovala se za zlodějku, jen si brala trochu toho, co už stejně bylo na vyhození. Nic víc. Ale teď neměla čas nad tím uvažovat.

Nasadila lítostivý a omluvný výraz: „Vzala jsem si hrst jídla poprvé! Opravdu. Jen zbytky pro psa.“

„Pro psa?“ zeptal se ledovým hlasem.

„Celý večer jsem ho slyšela výt, možná je to fenka a má mladé, chtěla jsem...“

„Lžeš. Jak dlouho mě už okrádáš?“

„Na mou čest, pane, stalo se to poprvé, opravdu, věřte mi.“

„Pravdu!“

„Poprvé, na mou čest.“

Zvedla se ze země a poklekla: „Vím, měla jsem vám o tom říci, a chtěla jsem! Ale zdálo se mi, že jste usnul, a nechtěla jsem vás budit. Věřte mi, prosím. Už se to nikdy nestane. Měla jsem jen hloupý nápad, lituji, už nikdy...“

„V tom máš pravdu. Už nikdy nepřekročíš práh mého domu. Zítra mi sem pošli své rodiče. Řeknu jim, co se stalo, a pak tě pošlu před soudce. Ten rozhodne spravedlivě, jaký trest zasloužíš. A teď už jdi! Vypadni odsud!“

Schoulila se na zem a rozplakala se.